

## François Glorieux (1932)



Tussen 2004 en 2018 interviewde Simon De Rijcke voor het tijdschrift Ambrozijn enkele tientallen componisten uit Vlaanderen. Hij sprak met hen over hun opleiding en carrière, hun drijfveren en bekommernissen, hun oeuvre en esthetiek. De reeks omspannt bijna drie generaties: de jongste geïnterviewde in het rijtje was Luc Brewaeys (1959-2015), de oudste August Verbesselt (1919-2012).

De interviews bieden een kleurrijk perspectief op een bewogen (muziek)historische periode, van de late jaren 1930 over de oorlogsjaren heen tot het prille begin van dit millennium. Doorheen die verhalen worden verbanden tussen verschillende generaties zichtbaar en krijgt de lezer een uniek en persoonlijk inzicht – een blik van op de eerste rij, zeg maar – in de gebeurtenissen, concerten, lessen, vriendschappen en toevalligheden, die mee bepalend geweest zijn voor de nieuwe muziek in ons land.

Als primaire informatiebron zijn deze interviews relatief moeilijk te vinden. Op initiatief van Raoul De Smet en in samenwerking met Kulturele Kring Ambrozijn vzw maakt MATRIX ze daarom beschikbaar via haar website. Waar mogelijk zijn de teksten toegevoegd aan de overeenkomstige componistenfiches. Gebundeld zijn ze terug te vinden via deze link. Musicoloog Yves Knockaert schreef er een inleidend artikel bij.

Onderstaand interview verscheen oorspronkelijk in  
Artistiek Tijdschrift Ambrozijn, jg. 27 nr. 2 juli 2009, p. 25-34

[www.matrix-new-music.be/publicaties](http://www.matrix-new-music.be/publicaties)  
[www.ambrozijn-vzw.be](http://www.ambrozijn-vzw.be)

# François Glorieux

*Interview ten huize van de componist op 25 juni 2009*

*Een zonnige morgen in mei. Rijdend langs rustige wegen, lentegroen alom. Zoersel. De weg was me via telefoon duidelijk uitgelegd, maar toch sla ik een laan te ver in en bevind me onmiddellijk al in Malle. Dan rechtsomkeer en toch nog op het afgesproken uur aanbellen. Met een brede glimlach word ik verwelkomd. We gaan rechtstreeks naar de grote tuin met uitzicht op groene weiden. Fluitende vogels, rust.*

**Goedemorgen, mijnheer Glorieux, kan u onze lezers eens vertellen in welk gezin u terecht kwam, toen u op 27 augustus 1932 in Kortrijk werd geboren? Wie waren uw ouders?**

Mijn ouders behoorden tot de bourgeoisie van Kortrijk. Mijn vader was oogarts en mijn moeder was huisvrouw maar is tot haar 38ste hockeyspeelster geweest in de Belgische ploeg. En dat was in die tijd niet zo gewoon. Mijn vader heeft de Eerste Wereldoorlog meegemaakt als kapitein-arts. Mijn grootvader langs moederszijde was importeur van Franse wijnen, vooral uit de streek Pomerol. Ik heb mijn grootvaders zelf niet gekend, maar wel mijn grootmoeders.

**Waren er broers en zusters?**

Neen, ik was enig kind. Maar mijn vader kwam uit een gezin van 13 kinderen, van wie jammer genoeg meer dan de helft vrij jong gestorven is. Ik heb dus veel familieleden niet gekend.

## **Gezien de sociale klasse, het tijdperk en de stad mag ik veronderstellen dat er thuis Frans werd gesproken.**

Ja, inderdaad, maar mijn vader was zo verstandig me naar de lagere school te sturen van de Broeders op het Casinoplein, waar de lessen in het Nederlands werden gegeven.

## **Werd er thuis gemusiceerd en muziek beluisterd?**

Mijn vader speelde wat viool en mijn moeder zong graag met de radio mee en kende wellicht het hele repertoire van de jaren 1930-'40. Vooral het Franse repertoire, want het Amerikaanse was nog niet zo vaak te horen. Daar waren ook vele opera-aria's bij. Er was aandacht voor zowat alle genres.

## **Zo, uw vader speelde viool en u bent later pianist geworden?**

Er was thuis ook wel een piano waarop ik al zeer jong begon te fantaseren en te zoeken naar de noten van de liedjes die ik had gehoord. Ik moet vijf jaar geweest zijn toen ik mijn eerste stukjes heb gemaakt aan de piano. Ik herinner me onder meer een wiegelied, een nocturne en een "sarabande triste". De mensen die dat hoorden waren verrast, want naar het schijnt maakte ik geen harmonische fouten. Een vriendin van mijn moeder was pianolerares en heeft mijn ouders voorgesteld mij les te geven want ze vond me zeer begaafd. Maar ja, dan kwam de oorlog...

## **U was bijna 8 jaar toen de Duitsers binnenvielen, herinnert u zich nog het een en ander uit die periode?**

Ja, maar het is niet fraai. Zo herinner ik me dat we tijdens de vlucht naar Frankrijk in 1940 door Duitse vliegtuigen werden gemitrailleerd. Maar we zijn toch tot in de streek geraakt vanwaaruit mijn grootvader wijn importeerde. Dan is er nog die zondag van 26 maart 1944, het zware bombardement van onze stad, door de R.A.F. Ik zal het nooit vergeten. Er zijn toen vele doden gevallen, ook in mijn familie, maar ons gezin is eraan ontsnapt. Eigenlijk wel door mijn ongehoorzaamheid. We waren, zoals gewoonlijk 's zondags, op bezoek bij mijn vaders moeder en ik was een partijtje kaart aan het spelen met grootmoeder. Het werd stilaan bedtijd, want 's anderendaags was het weer school. En mijn vader wilde vooral thuis om 8 uur naar de BBC luisteren. Ik wilde eerst ons spel afmaken en

bleef maar aandringen om nog wat te blijven, met het argument dat hij ook bij grootmoeder naar het oorlogsnieuws kon luisteren. Nadien mochten we, omwille van de avondklok, niet meer naar huis en hebben we in het huis van grootmoeder de nacht doorgebracht. Dat is onze redding geweest. 's Anderendaags hadden we geen huis meer, was mijn vader geruïneerd en waren we arm. Dat is hard geweest, heel hard. Ook sociaal, want op slag behoorden we niet meer tot de 'bourgeoisie'. Zo ging dat toen.

### **Bent u dan na de oorlog naar de humaniora gegaan en naar de muziekschool?**

Nee, niet naar de muziekschool maar naar het stedelijk conservatorium.

### **Daar hebt u dan notenleer en piano gevolgd?**

En ook dictie, want ik heb lang getwijfeld of ik geen toneelopleiding zou volgen. Ik heb jarenlang als amateur toneel gespeeld. In het Frans. Nog samen met Chris Lomme.

### **Wat zegt u nu?**

Jaja, ik meende het. Iemand van de Galas Karsenty had me bezig gezien en vond dat ik talent had voor een toneelcarrière. Maar het is mijn moeder geweest die zich ertegen heeft verzet dat ik in Parijs zou gaan verder studeren. En zo is het de piano geworden.

### **Hebt u dan ondertussen verder de humaniora gevolgd?**

Ik heb maar enkele jaren de Grieks-Latijnse gevolgd want het was niet meer te combineren met mijn muziekstudies in Gent. Ik heb die jaren niet in het college gevolgd waar een overdreven discipline heerste die mijn ouders niet aanstond en waar geen tijd werd vrijgemaakt voor de beoefening van niet-nuttige dingen zoals muzische vakken. Ik ben dan naar het Koninklijk Atheneum gegaan waar ik van de directie toelating kreeg om zowat de helft van de lessen te 'brossen' ten voordele van de muziekstudie. Maar mijn vader heeft dat tekort aangevuld met privélessen. Twee oudere dames hebben me dan wegwijs gemaakt in de kunstgeschiedenis en de literatuur.

## **Wanneer bent u naar het Gents Conservatorium gegaan?**

Dat was in 1949. Het lag voor de hand dat het Gent zou zijn, want Marcel Gazelle, bij wie ik in Kortrijk al piano volgde, gaf ook daar les.

## **Hebt u nog herinneringen aan bepaalde gebeurtenissen uit die tijd? Of aan medestudenten?**

Eigenlijk niet. De relatie met Gazelle is met de jaren verzuurd. Hij bleek mij niet te gunnen dat ik zo snel vooruitgang maakte en dat ik door de toenmalige directeur Toussaint-De Sutter werd gesteund. Hij heeft me op een keer zozeer vernederd dat ik het niet kon verteren. Hij organiseerde driemaandelijkse examens in zijn klas met een zelf samengestelde jury, wat eigenlijk niet volgens het reglement was. Daar speelde hij het klaar om mij de achtentwintigste plaats toe te kennen op een groep van negenentwintig leerlingen waarvan, buiten Louis Pas, niemand echt talent had als concertpianist. Ik heb dan een revanche kunnen nemen op het moment dat hij me de partituur van de *Schilderijen uit een Tentoonstelling* van Moessorgski meegaf, zeggende dat ik over een maand of vier daarmee klaar moest zijn. Een week later kwam ik de klas binnen, gaf hem de partituur terug, zette me aan de piano en heb het werk uit het hoofd gespeeld... Je kunt je zijn gezicht voorstellen....

## **U volgde toen ook harmonie bij de componist Georges Lonque. Wat voor iemand was hij?**

Ik wilde aanvankelijk dat vak niet volgen maar het was verplicht. Ik had daar geen enkele moeilijkheid mee en behaalde al in 1951 de eerste prijs, een jaar na mijn eerste prijs piano. Lonque was een speciale, een romanticus. Hij was een innemend persoon, optimistisch, er altijd op uit om met de studenten plezier te maken. Hij ook heeft me altijd gesteund.

## **Hebt u via hem kennis gemaakt met de muziek van de 20ste eeuw?**

Helemaal niet. Maar wel door een onverwachte, heel bepalende ontmoeting met de zoon van een foorkramer. Ik ben altijd gefascineerd geweest door de kermis, door de feestelijke ambiance van de foor. Ik heb daar uren doorgebracht en op een dag, dat was, geloof ik, in 1946, werd mijn aandacht getrokken door een bepaalde muziek die bij een kermisattractie werd gespeeld. Ik bleef als

gehypnotiseerd luisteren naar de klank van de kopers en de ritmische begeleiding. Een iets oudere jongen die bij die attractie werkte zag dat en we begonnen een gesprek. Het bleek een plaat te zijn met de Stan Kenton Band. In dat gesprek vermeldde die jongen ook de Londense Proms, sprak over de muziek van Ralph Vaughan Williams, William Walton, Gustav Holst, Benjamin Britten, Frederic Delius. Daarna ging het gesprek nog over Rimbaud, Kafka en Stefan Zweig. Ik viel achterover. Het was alsof een nieuwe wereld mij werd geopenbaard. Ik, een jongen uit dat stomme milieu van de bekrompen, provinciale bourgeoisie waar men alleen kon praten over geld, auto's en kleren, kwam plots in contact met een hogere spirituele wereld en dat dankzij een jongen uit een milieu dat als 'basse classe' werd beschouwd. Ongelofelijk! Dat is mijn geluk geweest!

**Dat verklaart misschien waarom in uw muziek de kopers en de ritmesectie zo vaak op de voorgrond staan!**

Ja, ik houd heel veel van de nostalgische klank van de trombone, maar ook van de warme klank van de euphonium. Ik ben zelf nogal depressief van karakter. Inwendig ben ik erg alleen en die klanken troosten me. Dat hoor je ook in mijn stukken. In bijvoorbeeld dalende chromatische motieven.

**Dat komt me wat vreemd over want uit de herinnering die ik van uw muziek heb en van uw persoon tijdens uw optredens, onder andere voor Jeugd en Muziek, spreekt optimisme, zwier en levenslust.**

Dat is misschien camouflage, de andere kant van de medaille. Zoals bij clowns, misschien. Ik werd ook zo door bepaalde verwanten, die niet door de oorlog waren geruïneerd, bestempeld: "De zoon van een oogarts die de kermisclown uithangt en muziek studeert!"

**Is het ook daardoor dat de eigentijdse stromingen in uw muziek niet echt terug te vinden zijn?**

Ik vind de melodische lijn essentieel in de muziek en daar hoort een harmonie bij. Dat geeft het karakter weer. Muziek is voor mij een manier om persoonlijke gevoelens uit te drukken en dat mocht blijkbaar niet meer in de nieuwe muziek van onze eeuw.

## **Hebt u tijdens uw studies nooit overwogen contrapunt, fuga en compositielessen te volgen?**

Ik heb drie maanden contrapunt gevolgd bij Jean Louel. Maar van die man ging niets stimulerends uit. Mijn studiemateriaal, mijn echte voorbeelden waren enkele partituren: de *Metamorphosen* van Hindemith, *The Planets* van Gustav Holst, de *Sacre du Printemps* van Stravinski, de *Zesde symfonie* van Vaughan Williams en het *Concerto voor orkest* van Bartók. Verder de big bandmuziek van Duke Ellington, Count Basie en Stan Kenton.

## **We zijn weer bij Stan Kenton aanbeland. Hebt u hem misschien ontmoet?**

Jazeker. Hij heeft me ook uitgenodigd toen ik in de States was. Later heb ik nog zijn ensemble gedirigeerd en er mijn 'in memoriam' voor hem mee uitgevoerd. Ik heb toen, in de jaren 1989, '90, '91, ook Michael Jackson leren kennen. Die was enthousiast over mijn werk en vroeg me om songs van hem te orkestreren. Wij hebben trouwens nog af en toe contact met elkaar via internet.

## **Dat brengt ons bij een ander facet van uw talenten, het dirigeren. Wanneer bent u ermee begonnen?**

Dat is begonnen toen ik mijn eigen ensembles heb opgericht, zoals het François Glorieux Brass and Percussion Orchestra in 1979. In de loop van de jaren heb ik ook vaak gedirigeerd in Engeland, onder andere het National Symphony Orchestra, het BBC Radio Orchestra, the Locke Brass Consort of London. Zelfs de New Tokyo Symphony en het Kiev Chamber Orchestra.

En, raar maar waar, ik ben jarenlang dirigent geweest van het Mainzer Kammerorchester waarmee ik dan vooral het barok- en classicistisch repertoire heb uitgevoerd. Dat lag trouwens wat in het verlengde van mijn functie als docent kamermuziek aan het Gents conservatorium.

## **Er is iets dat mij intrigeert. De biografie die Henri Bultinck over u schreef (*François Glorieux – Een leven voor de muziek, Antwerpen-Apeldoorn, Cyclus, 2005*) bevat een hoofdstuk met de titel "Het kind van Antwerpen". Kan u dat wat toelichten?**

Dan moeten we even terug naar de tijd van mijn 15, 16 jaar. Je

weet al dat ik dol was op de kermis en mijn nieuwe vriend die mij al die Engelse muziek heeft doen ontdekken stond jaarlijks met zijn ouders op de Sinksenfoor in Antwerpen. Toen nog op de Italiëlei of de Amerikalei. Dat mocht ik niet missen, zo'n geweldige gebeurtenis! Ik kwam dus regelmatig en graag naar Antwerpen, een erg boeiende stad. Dat is ze nog altijd. Maar een beslissend voorval had enkele jaren later in 1964 plaats. In dat jaar speelde ik onder de leiding van de grote André Cluytens mijn *Mouvements* in het PSK, nu Bozar, in Brussel. Ik heb enorm veel te danken aan die man, ik kom daar nog op terug. Wie zit er nu in de zaal tijdens dat concert? Gaston Ariën. Hij was de toenmalige grootste impresario van klassieke muziek in Antwerpen en België en ook ondervoorzitter van de Europese vereniging van impresario's. Hij lag mee aan de basis van het ontstaan van de Antwerpse Filharmonie. Na het concert komt hij in mijn loge en vraagt: "Heb je een vaste impresario?" – "Nee," zeg ik. Waarop hij vraagt of hij dat mag worden. Ja, wat zeg je daarop als jonge pianist? Graag, natuurlijk. "Waar woon je?", vroeg hij. – "In Schaarbeek", antwoordde ik. "Dat kan wel lastig zijn voor onze samenwerking, zegt hij, want ik heb mijn kantoor in de Huidevettersstraat in Antwerpen" – "O, maar ik kom graag naar Antwerpen wonen", zei ik daarop. En enkele maanden later woonde ik in de Lockaertstraat en vandaar uit is mijn carrière als concertpianist echt gestart.

### **Ja, laten we eens die carrière van dichterbij bekijken. In 1950 behaalt u een eerste prijs piano, dan het hoger diploma en daarna gaat u les volgen bij Yves Nat in Parijs. Wanneer was dat?**

Dat was in 1954, na mijn legerdienst bij de Luchtmacht in Sint-Niklaas. Ik heb bijzonder veel geluk gehad dat ik daar een overste trof die muziekliefhebber was en mij alle faciliteiten gaf om te musiceren: een eigen kamer met piano en de muziekkapel, waarmee ik concerten moest organiseren.

### **Waarom werd het dan precies Yves Nat?**

Hij vormde samen met Alfred Cortot en Robert Casadesus de beste pianovirtuozen van de naoorlogse periode. Op mijn verzoek voor privélessen heeft hij onmiddellijk positief geantwoord. Toch ben ik maar een vijftal keren bij hem geweest, hoor. Een charmante man.



**Och, ik had verwacht dat u naar het Parijse conservatorium zou gegaan zijn en ik had al de vraag klaar of u daar de cursus van Olivier Messiaen gevolgd had.**

Neen, dat was niet het geval. Maar ik heb wel heel toevallig Messiaen horen spelen in de kerk La Trinité. Op een dag, toen het hevig aan het regenen was en ik daar passeerde, ging ik de kerk binnen om er te schuilen. Er was een mis aan de gang en de priester zong juist "Dominus vobiscum" maar het antwoord "et cum spiritu tuo" , jongens! Dat werd begeleid met akkoorden die me uit mijn evenwicht brachten. Iets onvoorstelbaars! Ik bleef geïntregeerd luisteren tot het einde van de mis en ben aan de celebrant gaan vragen wie die organist was. Het was Olivier Messiaen.

**Laten we even terugkeren naar uw carrière als componist. Uw doorbraak kwam er, denk ik, toen u, in 1962, een compositieopdracht kreeg van het Ballet van de XXste Eeuw. Hoe kwam men bij u terecht?**

Ik was bevriend met André Leclair, eerste sterdanser in De Munt en choreograaf. Toen Maurice Béjart een film over zijn dansgezelschap had laten maken zonder geluid, vond men dat daar toch wat muziek bij moest. André had gesuggereerd mij te laten improviseren tijdens de projectie. Dat beviel Béjart erg en ik kreeg een opdracht voor een werk in drie delen. Dat werd dan *Mouvements* voor piano, slagwerk en koperblazers. Het werd inderdaad een succes. We zijn er onder andere mee naar het Internationaal Muziekfestival van Libanon in Baalbek geweest. Het is daarna nog verscheidene keren gespeeld door de Filharmonie. Niet gemakkelijk, hoor. Ik herinner me nog Enrique Jorda die de maatwisselingen wilde vereenvoudigen en alles in 4/4 wilde slaan. Maar dat gaf natuurlijk niet dezelfde dynamiek,

*(François Glorieux zingt de partij voor met de ritmische accenten ondersteund met handbewegingen).*

De beste uitvoeringen waren ongetwijfeld die met André Cluytens die in 1960 chef-dirigent van het Nationaal Orkest van België werd.

**U zei daarnet dat u nog iets zou vertellen over Cluytens.**

Had ik Cluytens niet gekend, dan had ik nooit zulke internationale carrière kunnen uitbouwen. In 1961 heb ik het gedurfd bij hem een

auditie te gaan doen. Ik speelde Fauré, Bartók en Liszt. Hij liet me niet uitspelen en ik vreesde al dat het niks werd. Maar na enkele weken kreeg ik een telefoontje van de secretaris dat ik in Kortrijk met het orkest de *Rapsodie op een thema van Paganini* van Rachmaninov mocht spelen. De eerste keer met orkest en dan nog in mijn geboortestad! Ik was in de wolken. De samenwerking met Cluytens was zeer intens, we verstonden elkaar als het ware blindelings, in zoverre dat ik zelf een aantal keren heb mogen voorstellen welk concerto ik wilde spelen. Ik heb het geluk gehad 21 keer onder zijn leiding te kunnen spelen. Ik zal hem daarvoor eeuwig dankbaar blijven. Daardoor werd ik ook in het buitenland door andere orkesten gevraagd.

**Het valt me op dat u haast geen solowerken hebt geschreven, zelfs niet voor piano. U hebt overwegend concertante werken geschreven en vaak voor blaasinstrumenten.**

Ik heb u al gezegd dat de invloed van Kenton zeer sterk was. Ik heb ook voor strijkers gecomponeerd, later. Dat was eveneens onder zijn invloed, want ook hij heeft de snaren in zijn muziek ingevoerd. Als concertpianist en daarna ook als dirigent zat ik in het circuit van de orkesten. Het lag dus voor de hand dat ik daardoor werd geïnspireerd en daarvoor opdrachten kreeg. Voor piano solo heb ik al met al in totaal toch een twaalfstal stukken bij elkaar gepend.

**Werd een van uw werken naar analogie met Gershwins *An American in Paris* door Jacques Stehman in *Le Soir* niet als "Een Europeaan in New York" bestempeld?**

Inderdaad. Dat was *Manhattan*. Een bijzonder werk voor groot orkest en piano en met toevoeging van extra saxofoons, banjo en mondharmonica. Het bestaat uit vier delen en ik heb het samen met het Munich Radio Orchester op cd gezet.

**Uit uw werklijst valt mij op dat u veel werken voor euphonium hebt geschreven. Is daar een verklaring voor?**

Dat komt door Nick Ost, een oud-leerling van de kamermuziekklas in Gent. Er bestond niet zoveel literatuur voor dat instrument. Daarom vroeg hij me telkens nieuwe werken. Er is onlangs nog een cd uitgekomen met Nick als solist en het Koninklijk Harmonieorkest van de Gidsen.

**Hoe schrijft u uw werken? Werkt u nog met potlood en papier of gebruikt u een computerprogramma om te componeren?**

Nee, hoor. Ik ben van de oude stempel. Alle partituren zijn handgeschreven.

**Werkt u aan de piano?**

Niet altijd. Dat hangt ervan af....

**Iets wat wellicht weinig mensen weten is dat u nog een andere carrière hebt gehad: de carrière van conferencier. Jarenlang hebt u jonge mensen enthousiast gemaakt voor de klassieke muziek.**

Ik heb duizenden schoolconcerten gegeven over de hele wereld. In België, Duitsland, USA, Canada, Zuid-Amerika, Japan. Naargelang van het land ook in een andere taal: Nederlands, Frans, Engels, Duits, Spaans. Ik ben in de States geraakt omdat een vertegenwoordiger van Jeugd en Muziek aldaar me in het PSK had bezig gezien en me engageerde om hetzelfde te komen doen in zijn land. Daarna ook in Canada, waar ik soms drie gecommenterde concerten per dag gaf. Ik gaf er normaal in de scholen, een in de voormiddag en een in de namiddag, maar omdat de leerlingen zoveel reclame maakten moest ik het 's avonds voor hun ouders overdoen. Maar dat was niet vol te houden en ik ben ermee gestopt. In de jaren '70 had ik ook de kans om als "guest teacher" benoemd te worden aan de Yale-universiteit. Maar na enkele maanden heb ik het opgegeven. Ik verveelde me dood. De stemming was daar zo zwaartillend dat ik, als enige enthousiasteling, van de studenten de bijnaam kreeg van "mister fresh air".

**Hoe hebt u al die activiteiten kunnen combineren?**

Uit passie voor de muziek en uit liefde voor de mensen. Gelukkig was ik fysiek sterk genoeg.

**En blijkbaar nog altijd, want ik las in de tekst bij uw nieuwe cd *Praha* dat u in Tsjechië een nieuw actieterrein hebt gevonden. Proficiat. Meteen lijkt me dat ook een mooi slot voor dit boeiend gesprek. Mijnheer Glorieux, laat me toe u hartelijk te danken voor de tijd die u hebt vrijgemaakt en de spontaniteit waarmee u op al mijn vragen hebt geantwoord. Ik wens u nog vele actieve en creatieve jaren toe.**

Toen dit interview werd afgenomen, wees er nog niets op dat Michael Jackson onverwacht zou overlijden. Tijdens ons bezoek werd terloops melding gemaakt van hun wederzijds contact en werden er foto's bekeken waarop François Glorieux de hand van Jackson drukt. Dat was genoeg om na dit tragische nieuws van Jacksons dood, naar François Glorieux te telefoneren en nog enkele vragen te stellen.

**Mijnheer Glorieux, ik vernam zojuist het droevige nieuws van het overlijden van Michael Jackson? Past het dat ik u nog enkele vragen stellen over uw ontmoeting met hem?**

Ga je gang. Ik ben ook al in de Zevende Dag gevraagd om daarover iets te zeggen.

**Wat waren de omstandigheden van de ontmoeting?**

Wel, dat gebeurde heel toevallig in de loop van 1989-1990. Dat is dit jaar dus al twintig jaar geleden. Ik kreeg plots een telefoon van John Branca, de toenmalige advocaat van Michael Jackson. Die vertelt me dat hij Mr. Jackson persoonlijk aan de telefoon had gehad – wat hoogst ongebruikelijk was – en dat die hem de opdracht had gegeven mij op te bellen en een persoonlijke ontmoeting te regelen. Ik ben toen drie uur lang met Michael Jackson alleen, zonder body guards – even hoogst ongewoon – in een kamer aan het praten geweest.

**Waarover ging dat gesprek dan? En waarom wou hij u zien?**

Je gelooft het of niet, maar die jongen had al mijn lp's! Hij was vooral in de wolven over mijn plaat *François plays the Beatles*. Hij bedankte me meermaals omdat ik de jeugd, die alleen met popmuziek bezig is, een weg toonde naar de klassieke muziek. Hij vond dat uiterst belangrijk. Jackson zelf was blijkbaar een groot liefhebber van klassieke muziek. Zijn voorkeur ging uit naar de muziek van Mozart bovenal, maar ook naar die van Debussy en van Prokofiev. Daaraan zie je hoe eenzijdig de media en de samenleving met dergelijke mensen omgaan. Jackson is mij toen overgekomen als een overgevoelige jongen, met nog erg kinderlijke reacties. Iemand die zich ook erg alleen voelde. We konden het erg goed met elkaar vinden. (Bultynck noteert in zijn hoger vermeld boek dat het duo tijdens het onderhoud veel gemeenschappelijks bleek te hebben onder meer "the unhappy childhood", de Disney-muziek en de liefde voor dieren). Daarom hebben we in de jaren nadien nog regelmatig

contact gehad. Dit dramatisch einde heeft me erg geraakt. Zo jong en wellicht zo eenzaam!

**Mijnheer Glorieux, sta me toe u nog te condoleren en u nogmaals te danken voor uw bereidwillige medewerking.**

Graag gedaan. Ik dank u voor de belangstelling. Tot ziens.